

вече съ своитѣ тихошумящи акации. бѣхх почти пусти Шадравантъ и сфѣргаше своята кристална струя, съ монотонно жабурканье; тя падаше и се разсипваше на снопъ ялмазенъ дъждъ въ басейна съ бронзовитѣ лебеди; нѣкакво пиленце църка въ клонитѣ, усамотено; двама студенти на едно столче, съ вѣстници въ ржка. Отъ лѣво въ глѣбината на градината прѣзъ зеленивата на шумата и борикитѣ, бѣлѣятъ се статуйки, сгушени въ гжститѣ шубржки, като бѣлоснѣжни дриади... Рѣдки расхождачи и тамъ. Явниятъ политически животъ обезлюдилъ това мѣсто, пълно съ самотия и съ природа. Митингитѣ одеѣ. Народното Събрание отъ друга страна, примамили неговитѣ обикновени гости. Тихитѣ бесѣди и прозявкитѣ бѣхх бѣгали отъ тука, възбужденната атмосфера на горнитѣ сборища бѣше привлѣкла сячкитѣ любопитства и жажди за вълнувания.

— Какво си се замислилъ, Кардашевъ? — попита Тачевъ, като цапна тоягата си въ водата на басейна, когато замивж край него.

— Мислж, че одеѣ ний присхтествовахме прѣдъ разгара на най-страшни умрази. Сичко дишаше тамъ умрази, сичко дишаше ненавистъ, яростъ, злоба!... Нито искрица любовъ не стопляше тие сърдца, ни едно благо чувство не ги омекотяваше... Много умраза, брате: въздухътъ е напоенъ съ нея...

— Извънредна притурка на *Народенъ Бранителъ*! Четете днешний митингъ въ София! Резолюцията му! — искрѣщѣхх хлапета тичишкомъ, подъ мишница съ нови вѣстници.

Въ сжщий мигъ двама души увирахх вѣстници въ ржцѣтъ на книжовника и адвоката.

— Кога се отпечата това нѣщо? — каза Кардашевъ, като прочиташе резолюцията, напечатана съ голѣми букви — Нѣма нито десетъ минути отъ какъ се свърши митинга!